

Politik Bilim

“Beyin Mezarlığı: Türkiye...” (4)

Aykut Göker

<http://www.inovasyon.org>; hagoker@ttmail.com

“Hiç kimse depremleri sadece yeryüzü katmanları arasındaki fay hatları ile izah etmemelidir. Elbette bilimselliğe dayalı konular olabilir. Ancak biz fizik ötesinde, maddenin ötesinde, mananın, hakikatin varlığına iman etmiş ve her şeyin bir hikmeti olduğunu kabul etmiş müminleriz. Kardeşlerim, yeter ki bizim gönül dünyamızın fay hatları sağlam olsun.”

Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez

Verdiğim Dârülfünûn örneğinden de görülebileceği gibi, düşünce sistemi yüzyıllardır belli bir dogmada kilitlenmiş bir toplumda biyolojik varlıklarından öte herhangi bir yaşam belirtisi göstermeyen beyinleri düşünebilme yetisine yeniden kavuşturabilmek zor iştir. Böyle bir toplumda, iş artık, bin bir güçlkle kurulan ve eskinin kültürüyle yoğrulmuş toplumsal temel üzerinde zâten eğreti duran yeni kurumların yetiştirdiği yeni beyinlerin ferâsetine (anlayış üstünlüğüne), dogmanın yerleşik, katı değer yargılarından bağımsılaşabilmelerine kalır.

Osmanlı’dan, bilim alanında ancak Dârülfünûn gibi bir yükseköğretim kurumunu ve özgür düşünce açısından olağanüstü çorak bir kültür ortamını devralan Türkiye Cumhuriyeti, kurucu önderi Atatürk’ün ortaya koyduğu, “*En hakikî mürşid ilimdir.*” ilkesini başlangıçta özümsemiş gibi gözükmemesine ve öncü kadrolarının bu ilke doğrultusundaki çabalarına rağmen, ferâsetli beyinler yetiştirebilme konusunda yeterince başarılı olamamış, sonradan iyice tökezlemiştir. 1940’ların, 50’lerin karanlığını, 12 Mart’ın, 12 Eylül’ün karanlığını Türkiye bunun için yaşamış; sahip olabildiği seçkin beyinlerin çok önemli bir bölümünü biçmiştir. Ama başta işaret ettiğim gibi, her seferinde, Cumhuriyet’in kuruluşundaki sağlam ilkeye sırtlarını dayayanlar, iyi kötü, yeniden ayağa kalkabilme, kayıpları telâfi etme umudunu yeşertebilmişlerdir.

Ne var ki, 2000’li yılların başından beri içine girdiğimiz siyasî sürecin aktörleri, beyin mezarlıklarının yüzyıllara dayanan karanlığını yeniden bu ülkenin üzerine indirme yolundadırlar. Bunun en çarpıcı kanıtı, son dört ay içinde kamu yönetimine yaptıkları köktenci müdahaledir. Bu müdahalenin sonucunda, kamunun, **bilim kurumları dâhil**, bütün kurumları bürokratik merkezîyetçi, katı bir devlet yapısının birimleri hâline getirilmişlerdir. Bu sâdece organizasyonel bir değişiklik değil, aynı zamanda bu kurumlardaki bütün kilit kadrolara AKP’nin siyasî temsilciliğini yaptığı katı inanç sistemine mutlak bağlı insanları yerleştirme harekâtıdır. Unutmayalım ki, bilim kurumlarına yaptıkları son müdahale de, Çankaya’nın şemsiyesi altında, üniversiteyi YÖK’ün, dolayısıyla da mevcut siyasî iktidarlarının sultası altına almaya yönelik kadrolaşma harekâtlarının son aşamasıdır.

Şimdi isterseniz, daha önce Prof. Dr. Ahmet Yaşar Ocak’tan aktardığım, Osmanlı’nın devlet yapısı ve düşünce hayatının şekillenmesine hâkim olan düşünce tarzını anımsayın. Bu tarz neyse, günümüzde, kamu yönetimine, ülkenin bilim sistemine yapılan son müdahalenin ardındaki düşünce tarzı da odur. Her iki düşünce tarzını da üreten aynı kültür tabanı, aynı dinsel dogmadır. Bunda şüpheniz mi var? Öyleyse bir de, AKP’nin siyasî önderinin, sürekli tanık olduğumuz, Alevilikle ilgili dokundurmalarını; bu ülkenin bir kısım yurttaşlarının güttüğü siyasete kızdığında, onların neredeyse iki bin yıl önceki inanç sistemleri olan ‘Zerdüştüklerini’ dile getirmesini; Suriye’deki Sünnî-Şîî çatışmasını ‘bizim içişimiz’ saymasını ve [Şîî] İran’a karşı konuşlandırılacak radar sistemine ‘evet’, demesini anımsayın. Bütün bunlar, Osmanlı’nın düşünce ve inanç sistemine, dolayısıyla da bu inanç sistemine dayanan devlet yapısı ve yaşam tarzına geri dönüş hareketinin su götürmez kanıtları değil midir?

Tarihin Őu garip cilvesine bakın ki, bu geri dönüŐü, geliŐmiŐ Hıristiyan Batı'nın Ortadoęu'daki koĉbaŐı olma iŐlevini üstlenerek baŐarabilmenin peŐindeler...

CBT. 02 Aralık 2011